

Arrest

nr. 217 008 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat BRAUN, die loco advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2016 diende verzoeker als niet-begeleide minderjarige een internationaal beschermingsverzoek in.

Op 8 december 2016 werd vastgesteld dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is.

Op 19 januari 2017 werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord, waarna zijn dossier op 23 januari 2017 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 12 april 2017 weigerde het CGVS zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 20 april 2017 nam de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam: A., A. (...)

nationaliteit: Bangladesh

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12 april 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 18 december 2017 weigerde de Raad bij arrest nr. 196 783 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 10 januari 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot verlenging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker tot 20 januari 2018.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoeker geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker (gebonden bevoegdheid), zowel op grond van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet als vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Ter terechtzitting hiernaar gevraagd doet verweerder echter afstand van deze exceptie.

De ontvankelijkheid van het beroep wordt aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht dit middel toe als volgt:

[...]

• *Vijfde grief*

Volgens het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Volgens de terugkeerrichtlijn: "De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven" (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden. In casu, is het wel het geval: de tegenpartij vermeldt de negatieve beslissing van het CGVS die werden genomen ten opzichte van verzoeker zonder rekening te houden met andere factoren. De verzoeker verbleef hier met zijn Belgische zus en haar gezin.

Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 62 en 74/13 van de wet, de zorgvuldigheidsplicht en de terugkeerrichtlijn."

In het vijfde middelenonderdeel voert verzoeker aan dat de gemachtigde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) te nemen louter op grond van de negatieve beslissing van het CGVS, zonder daarbij rekening te houden met andere factoren, zoals het feit dat verzoeker in België verbleef met zijn Belgische zus en haar gezin.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk. Hoewel het tot aanbeveling strekt in de bestreden beslissing te motiveren over de

elementen waarmee op grond van artikel 74/13 rekening moet worden gehouden, kan verweerder worden gevolgd waar hij in de nota opmerkt dat deze bepaling geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt. Wel dient minstens uit het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene rekening heeft gehouden. Zoals verweerder in de nota opmerkt, maakt deze bepaling een individueel onderzoek noodzakelijk en is die bepaling erop gericht dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met bepaalde fundamentele rechten, het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing eerst wordt verwezen naar de beslissing van het CGVS van 12 april 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Vervolgens stelt de gemachtigde vast dat verzoeker zich in het geval bevindt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum, zodat hem het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt met verzoeker vast dat aldus niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker. Evenmin bevat het administratief dossier een document, zoals bijvoorbeeld een synthesesnota, waaruit dit zou kunnen blijken. Dit wordt ook niet betwist door verweerder, die echter in de nota aanhaalt dat het aan verzoeker toekomt, nu hij zich wil beroepen op de bescherming geboden door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Volgens verweerder levert verzoeker dit bewijs niet.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker wel degelijk een element aanhaalt dat kan worden beschouwd als vallend onder het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, namelijk het feit dat hij bij zijn Belgische zus en haar gezin leeft. Dit vindt ook steun in het administratief dossier. Zo wordt al in de "fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling" die op 18 oktober 2016 werd ingevuld aangegeven dat verzoeker een zus in België heeft en dat hij bij haar wil verblijven. Ook in de verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 januari 2017 verklaarde verzoeker dat hij zijn zus in België komt vervoegen, en dat hij geen bestaansmiddelen heeft en van haar afhangt. Uit deze verklaring blijkt ook dat verzoekers zus B.N., die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verkregen, inderdaad woont op hetzelfde adres te Verviers waar ook verzoeker zelf blijkens de bestreden beslissing woont.

De Raad moet bijgevolg vaststellen dat nergens blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de concrete elementen betreffende verzoekers gezins- en familieleven die hem nochtans bekend waren. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook aangenomen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, worden deze niet verder onderzocht.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES